

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Γιὰ τὸ Θεό, Ρόζα!... Ἐλα στὸν ἑαυτό σου, σὲ παρακαλῶ, σὲ βιάζομαι!... ψιθύρισε ἡ Τζούλια. Κάμε κοριόμο!... Μὴν θες νὰ μὲ καταστρέφῃς καὶ μένει... Ἀπῆλθε στὸν ἑαυτό σου τοῦλάχιστον...

Ἡ Ρόζα στάθηκε στὰ πόδια της, μὰ τὰ μάτια της ἦσαν πάντα γυρισμένα πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της.

—Μαμά μου, καμένη μου μαμά!... ψιθύρισε πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ἐνα σφύριγμα ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή.

—Ἄκουε; Ἄκουε; εἶπε ἡ Τζούλια.

Ἡ Ρόζα σνήθε.

Τὸ σφύριγμα αὐτὸ τῆς θύμησε τὸν ἀγαπημένο της πούσχιος τῆ θάλασσα γιὰ νὰ πηρὶ νὰ τὴν ληστέη ἀπ' τὴ σκαλιά της, τῆς θύμησε τὸν λαιμότη της Ἄνδρεια, πὸς περμένε κάτω ἀπ' τὴ Σχολή, μέσα στὸ σκοτάδι, ἀδιαισθητοῦς γιὰ τοὺς κινδύνους, ἔτοιμος νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκυλιά του...

Ναι, ἔφατε νὰ γάνη κοριόμο, νὰ μὴ γάνη καυό. Γιατὶ νὰ πάρη στὸ λαμπὸ της καὶ αὐτὴ τὴν καμένη τὴν Τζούλια, πὸς ἔκανε γάνη θύση γιὰ γάνη της;

—Ἐμένα ἔφατε! γύρισε καὶ εἶπε στὴ φίλη της μὲ θάρρος καὶ ἀπόφασι.

—Ἄς εἶνε δοξασιμένο τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δί-γο ἄνομα καὶ δὴ γύρισε στὸ κοριόμο νὰ κοιμηθῶ, Ρόζα μου. Ἐμπρὸς λοιπὸν...

Καὶ ἄνοιξε σιγά-σιγά τὸ παράθυρο.

—Μια στιγμή, τῆς εἶπε ἡ Ρόζα, χτυπώντας τὴν στὸν ὄμο.

Ἡ Τζούλια ξαγριάνστηκε πάλι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε.

—Θέλω γὰ πῶ νὰ γλιώσω τὴ μαμά.

—Ὅχι, ὄχι, γιὰ τὸ Θεό!... Μὴν κἀμῃς αὐτὴ τὴν τρέλλα. Σχερὸν τί δὴ συμβῆ ἄν ξυνησι!

Μὰ ἡ Ρόζα εἶχε προχωρήσει καὶ εἶχε μπερὶ πειὰ στὴν κἀμῃς πὸς κοιμότην ἡ μητέρα της. Σφί-γοντας τὴν καρδιά της, χτυπώντας καὶ τὴν ἀνα-πνοή της, τὴν ζότιζε μερικὲς στιγμῆς μὲ βαθεῖα λυπη καὶ ὕστερα ἔσκιψε καὶ ἀκούστηκε ἀπῆλτα τὰ ζεῖμα τῆς στὸ μάγουλο τῆς μητέρας της.

Εὐτυχὸς ἡ λιμπεριανὰ κοιμότην βαθεῖα καὶ δὲν ἔβρινε.

Ἡ Τζούλια παρακολούθησε ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὴν ψιχὴ στὰ δόντια. Καὶ δὲν ἡ Ρόζα γύρισε κον-τά της, τὴν ἔπαρξε σχεδὸν πρὸς τὸ παράθυρο, ψιθυρίζοντας:

—Ἐμπρὸς!... Γρήγορα!... γρήγορα, γουσή μου, Ρόζα μου!... Ἄν τὸν ἀγατῆς ἀληθῶς, μὴ διατά-ξῃς πειά.

Μὰ ἡ Ρόζα δὲν ἐδίσταζε. Δὲν προέβρινον ἀπὸ ἔλλειψι ἀγάτης ἡ δειλιά της καὶ ἡ συγχίνισι της. Ὅλο της τὸ χτυπὸ-κάδι τὸ προκαλῶσε ὁ γουσιότης της ἀπ' τὴν μητέρα της.

Μὰ τότε πειά ὄλα τελειώσαν.

Κάτω ὁ Ἄνδρειας περμένε, ἀνεπιμονοῦσε... Καὶ ἄκόμη ἕνα ἕπιτο τρέξιμο ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέγος πὸς ἦταν ὁ διάδρομος πὸς περσοῦς πρὸς τὸ γραφεῖο τῆς Σχολῆς.

Ἡ δὲ φίλες λαχτάρησαν.

—Ὅτι εἶνε γυμνὰ γάτα, εἶπε ἡ Τζούλια καὶ βοήθησε τὴ Ρόζα ν' ἀνέβῃ στὸ παράθυρο. Συγχρόνως κωνῆσε δυνατὰ τὴ σκάλα πούδε κερμῆσι γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους της πὸς περμένε κάτω, νὰ τὴν κρατήσουν γιὰ νὰ μὴν κωνεῖται. Ἐνα τράνταγμα τῆς σκάλας ἡς εἰδοποίησε ὅτι τὴν εἶχαν πῆσει κάτω καὶ τὴν κρατοῖσαν.

Ἡ Ρόζα νόμισε πὸς θὰ λιποθύνησι. Ἡ συγχίνισι της ἦταν ἀπερί-γραπτη. Πνιγόταν. Ἐτρέμε σάν τὸ πούλι τὸ πασιμένο στὸ δίχτυ. Ὡστόσο ἔβγαλε τὸ μὸς της σῶμα ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ λῆπισε πῶς στὴ σκάλα. Βοήθησε ἔτσι προσοῦ μὲ προσοῦ μὲ τὴ Τζούλια. Τὰ μάτια της ἦταν βοιωμένη. Ἐνας δυνατός λυγμός της ἔσφιψε. Μὰ καὶ ἡ Τζούλια δὲν μπερσοῦσε νὰ κωνῇ πειὰ τὴ συγχίνισι της. Ἐ-κλαψε καὶ αὐτὴ σάν μικρὸ παιδί, ἀκοιμώπντας τὸ πρόσωπὸ της στὸ πρόσωπὸ τῆς Ρόζας.

Θάλαγγαν ἀρεκτὴ ὦρα ἔτσι, ἂν δὲν ἀ-κονότανε πάλι τὸ Ι-

διο ἕπιτο τρέξιμο στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

—Κατέβα!... Κατέβα γρήγορα! ψιθύρισε ἡ Τζούλια στ' αὐτὴ τῆς Ρόζας, ἀγκυλιάνοντας τὴν καὶ φιλώντας τὴν στὰ μάτια, στὸ στόμα, στὸ μάγουλο.

—Ἐξε γειά, Τζούλια!... Ἀδελφοῦλα μου, ἀγαπημένη μου Τζού-λια, ἔξε γειά. Δὲν θὰ σὲ ξεγῶσω ποτέ, Τζούλια...

—Ὅχι! ἐγὼ, Ρόζα μου!... Στὸ καλό, στὸ καλό, χερσοῦλα μου!... Ὁ Θεὸς μαζί σου!...

—Τζούλια!... Τζούλια μου, χῆρισε!...

—Χῆρισε, Ρόζα, χῆρισε ἀγάτη μου!... Σὺ εἶχονια νὰ ζήσης ἐ-τεχισμένη, Ρόζα, ετεχισμένη... Ετεχισμένη!...

Ἐνα ἔλαφρὸ τράνταγμα τῆς σκάλας ἀπὸ κάτω, εἰδοποίησε τῆς δὲν νέες, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγγοροθῶν.

—Χῆρισε, Τζούλια!... ψιθύρισε γιὰ τελευταῖα φορὰ ἡ Ρόζα.

—Χῆρισε, Ρόζα!... Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία μαζί σου!... εἶπε ἡ Τζούλια, ἐνῶ χοντρε δάκρυα τρέχανε στὰ δροσῆτα ροδομάγουλά της.

Ἡ Ρόζα ἄγρισε νὰ κατεβῆνι. Θαύμαζε καὶ ἀποροῦσε μὲ τὸ θάρρος της καὶ τὴν τόλη της. Ποτέ δὲν θὰ πίστευε ὅτι θὰ μπερσοῦσε νὰ κἀμῃς μὰ τέτοια τρέλλα. Τὴν ἐμψύχωνε ὅμως ἡ ἀγάτη. Καὶ τὴ βο-ηθοῦσε πούλι τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, πὸς δὲν τὴν ἄμνε νὰ δῆ σὲ τί ἕπος βρισκότανε καὶ νὰ λῆθῃ ἄλλογο.

Τὰ χῆρισε τὴν πονοῦσαν, μὰ κρατοῦσε ὠστό-σο σιχατὰ τὴν σκάλα, καθὼς κατέβαινε. Τὰ πόδια της τρέμανε... Γύρω της φουσοῦσε ὁ δυ-νατός ἀνεμος, βοήζε στ' αὐτὰ της καὶ ἀνέμειζε τὰ μαλλιά της. Ἡ σιταλαγματιῆς τῆς βροχῆς μῆσιζαν τὸ πρόσωπὸ της...

—Θάρρος!... Θάρρος, ἀγάτη μου!... ἀ-κονγε ἀπὸ κάτω, μέσα ἀπ' τὸ σκοτάδι, τὴ ἀ-γανὴ φωνὴ τοῦ Ἄνδρεια.

—Κοιμῶμο!... κοιμῶμο, Ρόζα μου! τῆς ψιθύριζε ἀπὸ πάνω ἡ Τζούλια, συμμένη ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο.

Εἶχε κατέβῃ ὡς τὰ μῶα τῆς σκάλας; Βρί-σοταν κάτω ἀπ' τὴν μέση; Δὲν ἔξερε... Ὅστε μπερσοῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ αὐτὸ μέσα στὸ σκο-τός καὶ στὴν ταραχὴ της...

Ἐξῆρα... ἔξῆρα —Θεὶ Παντοδύνα-με!... σινεθὴ κατὶ τὸ τρομερό, κατὶ τὸ ἀ-πρόοπτο, τὸ ἀνατριχαστικό, τὸ φορικῶδες...

Καθὼς κατέβαινε ἡ Ρόζα, μὰ κρατῆνι τρό-μο ἔχῃσε σάν κερανὸς στ' αὐτὰ της. Μὴ ἀναρθεη κρατῆνι φόβου, τρομάρας, ἀγωνίας... Μὴ κρατῆνι πὸς τῆς πάγισσε τὸ ἀμα!...

Ἡ κρατῆνι ἀκούστηκε πῶς, ἀπ' τὸ παρα-θύρο.

Ἦταν ἡ Τζούλια.

Ἡ Ρόζα ξαγριάνστηκε τόσο, τρώμαζε τόσο πούλι, λαχτάρισε τόσο, ὥστε τῆς κῶληκαν ἐντελὸς τὰ γόνατα.

Λιποθάνηκε σάν νὰ τῆς ἔδωσαν μὴ δυνατὴ γροθιά στὸ στήθος.

Στὰ μάτια της ἔλαμψε κατὶ σάν φλόγισμα ἀστρατῆς...

Τὰ χῆρισε τὴν παρῶλῃ...

Ἄγρισε ἕνα πνιχτὸ ἔξερνοῦ, παρήτησε τὴ σκάλα, ἄνοιξε διά-πλατα τὸ μπῶτα της καὶ ἀφῆθηκε στὸ κενό, σάν τὸ πλῆρωμένο πούλι!...

Μέσα στὴ Σχολή, σ' ἕνα δωματιά, ψηλά στὴ σοφίτα, ἔμνε ἕνας γερασμένος καθηγητῆς τὸν θρησκευτικὸν, ὁ κ. Πελοπίδας. Ἦταν χρώνα χωρὶς θεῖα, τὸν λιπθῆκαν καὶ τὸν πῆσαν στὴ Σχολή, γιὰ νὰ παραδίδῃ θρησκευτικὰ. Ὁ κ. Πελοπίδας ἔκανε σὺγχρόνως καὶ χρέη ἐπιμελητοῦ. Ἦταν ἕνας ἀνθρωπος ψηλὸς καὶ λιγώλητος. Φοροῦσε κίτρινα σακφίνα καὶ αρσιανισμένη ἀπ' τὸν καυὸ ρεντιγῆτα. Ἡ μαθητῆς τὸν λέγανε ἰάντικας! (Ἀκολουθεῖ)

Ἀφουγκράστηκε καὶ ἄκουσε ψιθυρί-ματα...

